

La tria per Andreu Loncà

EL PRINCIPI

El fin es mi principio, dirigida per Jo Bainer (Munic, 1949), és un film que, al meu parer, es pot mirar amb atenció. Mostra uns paisatges impressionants, però també la dificultat de dur al cinema el que director i autor del llibre volen dir: la seua revelació sobre què és la vida i què és la mort, ja que el film parla de la preparació per a la mort. El fet és que en parla d'una forma tota distinta a la que concebem en els límits del cristianisme occidental.

La trama és interessant: un home gran, amb una vida intensa, sent a prop la mort i crida el seu fill per enraonar-ne. La imatge vibrant d'un cercle pintat a mà que es tanca sobre si mateix en un traç enèrgic inaugura el pensament oriental del film. Cal dir que el personatge central en què està basada la pel·lícula fou un periodista del *Der Spiegel* que visqué molts anys a la Xina, conegué de prop la guerra del Vietnam i estigué tres anys vivint a l'Himà-

laia a la vora d'una persona sàvia. Tot ho relata al seu fill, que viu a Nova York i acut a un remot poble de Florència –muntanyes, boscos i solledat creativa– perquè li expliqui un cert sentit de la vida: l'abandó de la pròpia identitat, del propi nom. La relació entre el pare i el fill és un altre dels pinyols narratius del film.

Fins aquí l'argument i els temes. Les converses del periodista Tiziano Terzani són tan sucoses i sàvies com difícils de mostrar en el cinema. Costa molt de dur al cinema una conversa amb un home ancià que ha viscut molt i ha sentit moltes experiències: sempre en pot quedar una experiència aigualida, en el millor dels casos, suggerida. Potser per això, la imatge de l'ascensió amb el fill a un cim precíon, davall, la boira es va movent com un exemple del moviment de la vida. Aquest és un dels moments més emotius del film.

El director afirma que Tiziano Terzani ofereix una visió de la mort sense desolació, sense plors, sense espasmes de dolor. Hi ha una clara

FILM.

Títol: "El fin es mi principio"

Director: Jo Bainer

Basat en la novel·la de Tiziano Terzani

acceptació de la mort com a part d'un cercle que es tanca i alhora s'obre en les altres generacions: els joves que han de viure la seua vida. El fill rep en herència la saviesa del pare i el deure d'escampar les cendres en una imatge feliç que clou el film. En rigor, cal aplaudir el treball d'actor de Bruno Ganz, que sosté eficaçment l'arquitectura del film, de tirat espiritual sobre els seus gestos i la seua paraula.